

her mødes med Havnen i Fællesinteresser. Det er da nu fastslaaet for Eftertiden, at man skal forstaa disse Betingelser saaledes, at Udgifterne til Havnens ordinære Vedligeholdelse gaa forud for Betaling af Renter og Afdrag til Statskassen, og i Overensstemmelse dermed ville — som jeg sagde — ogsaa Forholdene ved Lynæs Havn blive afviklede. — Det ærede Medlem for Fredsborg (J. Hage) fremdrog et andet Forhold, nemlig Spørgsmaalet om, hvor langt den Garantiforpligtelse, som Amtsraadet og Sogneraad i Reglen have paataget sig over for Havnelaan ydede af Statskassen, nemlig en Garantiforpligtelse til at sørge for, at Havnen bliver ordentlig vedligeholdt, egentlig rækker. Saa vidt jeg har forstaaet det ærede Medlems Mening, var Spørgsmaalet dette, om denne Garantiforpligtelse ophører sammen med Laaneforpligtelsen, eller om den vedvarer udover Laanets Eksistens. Jeg for mit Vedkommende er ikke i nogen Tvivl om, at Garantiforpligtelsen ophører sammen med Laanet. Det er nu saaledes, at det enten er Kommunalbestyrelsen eller Bestyrelsen af vedkommende Havn, som har udstedt Obligationen, og at det er denne Kommunalbestyrelse — Amtsraad eller Sogneraad — der paa selve Obligationen har tegnet sin Garantiforpligtelse, men heraf følger allerede, at naar Laanet er tilbagebetalt, vil Obligationen blive kvitteret af Finansministeriet og udleveret til Debitor, til Havneautoriteterne, og hermed maa saa — det forekommer mig at være klart og tydeligt — ogsaa Garantiforpligtelsen være ophørt.

Med Hensyn til Udgifterne til den i Anledning af Spørgsmaalet om Toldbeskyttelse for Landbrugsprodukter nedsatte Kommission henviste den ærede Ordfører til Betænkningen Nr. 94 og til det Forbehold, Udvalgets Flertal har taget med Hensyn til denne Bevilling. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Sag. Jeg har tidligere over for det høje Ting haft Lejlighed til at udtale mig om Regeringens Stilling over for Udgifter til Kommissioner. Man vil jo ikke nægte at bevilge det paagældende Beløb, og Spørgsmaalet, saaledes som det nu foreligger, har altsaa en mere almindelig Karakter. Jeg er ikke enig med det ærede Flertal i den Maade, hvorpaa det ser paa Sagen. Det er navnlig her et rent og skært Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, der er Tale om. Jeg tror, det var hensigtsmæssigst, om saavel dette høje Ting som det andet Ting vilde lade Regeringen have nogenlunde fri Hænder med Hensyn til Udgifterne til Nedsættelse af

Kommissioner, der tilsigte Udarbejdelsen af Lovforslag, eller i det hele taget staa i Forbindelse med Lovgivningsarbejdet. Jeg tror, det vilde være rigtigt at stille sig saaledes til disse Udgifter, at Regeringen ikke skal være ængstelig for at kunne fremme Lovgivningsarbejdet ogsaa gennem Kommissioner, hvor dette maatte ønskes. Jeg skal saaledes ogsaa henpege til, at jeg tror, at enhver Regering maa være stillet saaledes, at den, hvis der fra det ene Ting fremkommer Ønske eller Henstilling om, at et vist Lovgivningsarbejde underkastes Behandling af en Kommission, skal kunne gaa ud fra, at de Udgifter, som ville være nødvendige for at opfylde dette ene Tings Ønske, ogsaa maa blive bevilgede i sin Tid fra det andet Tings Side, at altsaa det ene Ting her ikke stiller sig modvilligt over for det andet Tings Ønske. Som sagt, jeg behandler her kun Spørgsmaalet i sin Almindelighed. Jeg tror, det er heldigt, at man fra Rigsdagens Tings Side, saavel det ene som det andet, stiller sig paa en kulant Maade over for dette Spørgsmaal.

Endelig har jeg som Justitsminister at omtale et enkelt Punkt paa Side 18 i Betænkningen, hvor der omhandles et Samraad om Forhøjelse af Betaling for Patienter i Sindssygeanstaltnernes 1ste Forplejningsklasse. Jeg skal herom kun sige, at dette Spørgsmaal allerede er rejst ved Skrivelser ud til de paagældende Direktioner om at tage Sagen op til Forhandling og indsende Erklæringer til Justitsministeriet derom.

J. Hage: Jeg takker den højtærede Minister for de Fortolkninger, han nu gav af disse Forhold. Jeg kan derfor ønske at slaa fast, for at der ikke skal opstaa nogen Misforstaaelse i saa Henseende, at man for Fremtiden maa kunne gaa ud fra, at de almindelige Betingelser, hvorunder Laanene gives, og som der henvises til, naar de ydes, skulle forstaaes paa den Maade, som de højtærede Ministre nu have udtalt, specielt som den højtærede Finansminister nu har udtalt, altsaa saaledes, at Garantien ikke strækker sig længere end til, at Laanet er afbetalt, og ophører, saa snart Obligationen er indfriet, og endvidere at Vedligeholdelsesudgifterne forlods maa gaa ud af Havnens Kasse, inden Statskassen kan gøre Krav paa den. At Obligationerne i Fremtiden maa affattes overensstemmende hermed, synes en Selvfølge. Det Udkast til en Obligation, som netop er sendt til det Sogn, hvori Hundested Havn ligger, og som endnu ikke er